

Hoofdstuk 136

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie dat oude vrouwtje dat naar haar bril zocht? Ze kon hem nergens vinden en ze vroeg aan haar kleindochter: 'Wil je mij helpen zoeken om mijn bril te vinden? Ik ben hem kwijt en waar ik ook kijk, hij is nergens.'

'Maar oma,' zegt haar kleindochter, 'kijk toch eens goed. U heeft uw bril gewoon op uw neus.'

'O, vandaar dat ik hem niet kon zien. Maar jij begrijpt er ook niets van, want jij hebt geen bril.'

'Nee, oma, maar ik heb wel contactlenzen en wanneer ik die kwijt ben, koop ik gewoon nieuwe.'

'Ja, ja,' zegt het heel oude vrouwtje. 'Contactlenzen, wat zijn dat precies voor dingen? Kun je daar ook doorheen kijken?'

Hoofdstuk 136 - Elisa en de Arameeërs - 2 Koningen 6 : 8 - 23

Niet eens zo lang na die wonderlijke reis van Naäman vielen soldatenbenden uit Aram opnieuw het land Israël binnen. En deze keer was het niet gewoon een rooftocht, maar een echte oorlog. De koning was zelf meegegaan en binnen de kortste keren stond zijn leger voor de grens en maakten ze zich klaar voor de grote aanval.

Op dat moment kwam de profeet Elisa in actie. Hij ging naar Joram, de koning van Israël en vertelde hem precies wat het aanvalsplan van de koning van Aram was. Natuurlijk zorgde koning Joram ervoor dat dit aanvalsplan van zijn vijand mislukte.

Daarop maakte de koning van Aram een nieuwe aanvalsplan, maar ook dit plan vertelde Elisa aan koning Joram en zo ging het steeds maar door. Elke keer wanneer de koning van Aram zijn slag wilde slaan, vond hij zijn vijand op zijn weg. Elke keer wanneer hij het leger van Israël wilde aanvallen kwam hij te laat. Al zijn aanvalsplannen mislukten.

De koning van Aram werd verschrikkelijk kwaad. Eerst dacht hij nog dat het toeval was, maar al snel begreep hij dat er iets anders aan de hand was. Hij riep zijn officieren bij zich en vroeg: 'Kent één van jullie de verrader die al mijn plannen verklikt aan de vijand?'

Eén van zijn dienaren nam het woord.

‘Nee, meneer de koning, het is niet één van ons die het stiekem met Israël houdt. Maar het is die Godsmann Elisa, die al onze plannen kent en het aan koning Joram vertelt. Hij weet zelfs wat u in uw slaapkamer zegt.’

Na alles wat de koning van Aram over Elisa en over die God van hem gehoord had, geloofde hij zijn dienaar ogenblikkelijk. Er was maar één manier om dit probleem op te lossen: hij moest die profeet in handen zien te krijgen en hem dwingen om hem, in plaats van koning Joram te helpen. En wanneer hij dat niet wilde uit angst en ook niet voor geld, *nu dan moest hij sterven!*

De koning van Aram stuurde spionnen uit om te weten te komen waar die profeet Elisa zich bevond. Na een paar dagen kwamen ze terug met het bericht dat Elisa op doorreis was en dat hij komende nacht in Dothan zou slapen, niet zo ver bij hen vandaan.

Diezelfde avond nog vertrok een grote legermacht met paarden en wagens naar Dothan. In het duister van nacht omsingelden ze de stad en wachtten rustig het daglicht af om Elisa gevangen te nemen.

Hij zag een heel leger engelen.

Vroeg in de ochtend maakten Elisa en zijn knecht zich klaar om verder te reizen. En over de stadspoort heen zagen ze om heel de stad Dothan heen Aramese soldaten met hun paarden en wagens. *Ja, de hele stad was omsingeld.* Maar Elisa liep rustig verder, want boven de heuvels zag hij een nog veel groter leger van paarden en wagens van vuur. Hij zag een heel leger engelen. En zo duidelijk

zag Elisa dat leger, dat hij niet eens door had dat zijn knecht die engelen niet zag.

Plotseling hoorde Elisa zijn dienaar naast zich zeggen: ‘Meester, kijk al die soldaten. Wat moeten wij doen?’

Elisa antwoordde: ‘Wees maar niet bang, wij zijn veel sterker dan zij.’

En hij bad: ‘Heer, laat mijn knecht zien hoe groot Uw leger is!’

Toen zorgde de Heer ervoor dat de knecht kon zien wat Elisa bedoelde. Ook hij zag op de heuvels overal paarden en wagens van vuur.

‘Wees maar niet bang, wij zijn veel sterker dan zij.’

Rustig liepen ze naar hun vijanden toe. Elisa kreeg plotseling een plan, zo vreemd en ook zo gevaarlijk dat de Heer een wonder moest doen om het te doen gelukken.

‘O God,’ bad Elisa, ‘zoals u zojuist mijn knecht de ogen geopend heeft, wilt u dan deze Aramese soldaten met blindheid slaan? Laten ze mij niet herkennen.’

‘Halt, sta stil,’ klonk het commando. ‘Is de Godsmen Elisa ook in de stad?’

Elisa glimlachte vriendelijk. ‘Als u hem moet hebben bent u op de verkeerde weg. Maar ik ken hem heel goed en als u wilt, volg mij maar. Dan breng ik jullie naar hem toe.’

De soldaten overlegden met elkaar wat ze gingen doen. Even later kwam er een officier bij Elisa en gebod: ‘Breng ons naar hem toe.’

Elisa wist dat God zijn gebed verhoord had.

Het werd wel een vreemde mars, de lange weg van Dothan naar Samaria. De profeet en zijn knecht voorop en achter hen aan, net als een kudde makke schapen, de Aramese soldaten. Vier lange uren liepen ze en niet één van al die soldaten kreeg ook maar de gedachte of dit wel goed zou komen.

Ze waren al op het grote plein midden in de stad Samaria toen de Heer hun de ogen weer opende en ze zagen waar ze waren. Ze begrepen dat ze verloren waren. Het had geen zin meer om te vechten, want uit alle straten en stegen kwamen soldaten van koning Joram.

Koning Joram stond al bij Elisa. Dit was een grote overwinning.... Hij vroeg aan Elisa: ‘Vader, zal ik ze slaan? Zal ik ze allemaal doden?’ Maar Elisa schudde zijn hoofd. ‘Nee,’ zei hij, ‘u heeft ze toch niet zelf gevangen genomen? Geef ze een maaltijd, laat ze eten en drinken. En laat ze daarna teruggaan naar hun eigen koning. *Dan kunnen zij hun koning vertellen dat er een God in Israël is!*’

En zo gebeurde het. Op het plein van Samaria aten de Aramese soldaten een koningsmaaltijd. Daarna gingen ze terug het noorden in, naar hun eigen koning. Elisa hoefde ze niet meer de weg te wijzen.

De koning van Aram hoorde wat zijn soldaten in Samaria meegemaakt hadden. Beschaamd trok hij zijn leger terug naar zijn eigen land. En lange jaren durfden zijn roversbenden niet meer het land Israël binnenvallen.